



อริยทัตตสนา

การได้พบเห็นพระอริยเจ้าเป็นสิ่งดี

การอยู่ร่วมกับพระอริยเจ้า

นำความสุขมาให้ทุกเมื่อ



อริยทัตสนา

๓๗๖

นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย ท่านพิจารณาเห็นว่าการเกิดบ่อยๆ เป็นทุกข์ ความแก่ ความเจ็บ และความตายก็เป็นทุกข์ ต่างแสวงหาหนทางหลุดพ้น เพราะคิดว่เมื่อมีความทุกข์ ก็ต้องมีความสุขเป็นของคู่กัน จึงได้ลองผิดลองถูกแสวงหากันมาตลอดชีวิตก็ยังไม่พบ แต่พวกเราโชคดีที่ได้มาพบพระพุทธศาสนา มาทราบหนทางแห่งความหลุดพ้น หนทางไปสู่พระนิพพานว่า อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นหนทางเอกสายเดียวที่จะไปสู่อายตณนิพพานได้ เป็นที่เดียวที่ความทุกข์มากล้ากรายไม่ได้ มีแต่ความสุขล้วนๆ ที่ไม่มีทุกข์เจือปนเลย เราจึงควรหมั่นนำใจของเรามาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายตลอดเวลา เพื่อเราจะได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงภายในกัน

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ใน เวสสันดรชาดก ว่า

“สาธุ ทสฺสนมรียานํ สนฺนิวาโส สทา สุขโ”

การได้พบเห็นพระอริยเจ้า เป็นสิ่งดี การอยู่ร่วมกับพระอริยเจ้า นำความสุขมาให้ทุกเมื่อ”

พระอริยเจ้า คือ ผู้ที่ได้ฝึกฝนอบรมตนเองตามคำสอนของพระบรมศาสดา และสามารถทำใจหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จนได้บรรลุธรรมเป็นพระอริยบุคคล ตั้งแต่เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี และ



อริยทัตตสนา

๓๓๓

พระอรหันต์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัต ซึ่งเป็นกายธรรมของพระอริยเจ้าชั้นสูงสุดในพระพุทธศาสนา เนื่องจากท่านมีใจที่สว่างไสวอยู่เป็นนิตย์ เวลาคิดก็คิดแต่เรื่องที่ดีที่เป็นบุญเป็นกุศล เป็นประโยชน์ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย เวลาพูดก็พูดแต่วาจาสุภาสิต ชักชวนให้ทำความดี ชักชวนให้พ้นทุกข์ไปสู่อายตณนิพพานและทำแต่สิ่งที่ดีงามไม่เบียดเบียนใคร มีศีลาจารวัตรตรงดงาม เป็นแบบอย่างที่ดีของชาวโลก

ผู้ได้พบเห็น และได้อยู่ใกล้พระอริยเจ้าเหล่านี้ ได้เห็นข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ได้ท่านเป็นกัลยาณมิตร คอยชี้แนะพร่ำสอนให้ทำในสิ่งที่ดีเป็นประโยชน์ทั้งในภพนี้และภพหน้า จะทำให้เกิดแรงบันดาลใจ เกิดกำลังใจที่จะทำความดี ทำตามคำสอนของท่าน สิ่งที่ดีงามก็จะเจริญงอกงามขึ้นในจิตใจ เพราะดำเนินชีวิตอยู่บนเส้นทางที่ไม่ประมาท รักในการสั่งสมบุญบารมี รักในการสั่งสมความบริสุทธิ์ให้กับตนเอง เมื่อใจบริสุทธิ์ย่อมนำความสุขมาให้ เพราะอาสวกิเลสบีบบังคับใจไม่ได้ จึงมีแต่ความสุขอย่างเดียว

*เหมือนชาวสุวรรณภูมิเมื่อมีมรณภัยมาคุกคามได้พบกับพระโสณเถระและพระอุตตเถระ นักสร้างบารมีผู้ช่วยเหลือ



อริยทัตสนา

๓๗๘

สรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้พ้นจากความทุกข์ และเป็นที่พักพิงของสรรพสัตว์ในยามมีภัย ชีวิตของชาวสุวรรณภูมิ จึงได้พ้นจากความทุกข์ และยังได้เข้าถึงความสุข ที่ไม่มีความสุขอื่นใดจะมาเสมอเหมือน เรื่องมีอยู่ว่า

หลังจากการทำสังคายนาครั้งที่ ๓ เสร็จเรียบร้อยแล้ว พระพุทธศาสนาได้ปักหลักมั่นคงในราชอาณาจักรของพระเจ้าอโศกมหาราช พระโมคคัลลิตฺตติสสเถระ ผู้เป็นประธานสงฆ์ในการทำสังคายนาครั้งนั้น ได้พิจารณาว่า ในอนาคตพระพุทธศาสนาจะตั้งมั่นอยู่ในประเทศไหนบ้าง เมื่อท่านใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก็ทราบว่ พระพุทธศาสนาจะตั้งมั่นในปัจฉินตชนบท จึงได้ประชุมปรึกษาหารือ แล้วได้แบ่งพระเถระออกเป็น ๙ สาย แต่ละสายนั้นก็มิพระภิกษุ รวมคณะไม่ต่ำกว่า ๕ รูป เพื่อให้ทำสังฆกรรมได้ แล้วท่านก็ส่งออกไปตามประเทศต่างๆ เพื่อเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระลัมมัลลิตฺตพุทเจ้า ให้แผ่ขยายกว้างไกลออกไปทุกสารทิศ

ในสายสุวรรณภูมินั้น พระโมคคัลลิตฺตติสสเถระท่านได้ส่งพระโสณเถระกับพระอุตตรเถระ มาประกาศพระพุทธศาสนาพร้อมกับคณะของท่าน แต่ในขณะนั้นสุวรรณภูมิ ได้มีรากษสตนหนึ่งพร้อมกับบริวาร รากษสคือยักษ์ชนิดหนึ่ง บางทีก็เรียกว่าผีเสื้อน้ำ มีนิสัยดุร้าย กินมนุษย์เป็นอาหาร ดุดเล็ด



อริยทศสนา

๓๖๕

ของสัตว์แทนน้ำ ที่อยู่ของรากษสผู้อยู่ในทะเล หรือในสระน้ำที่ใหญ่ๆ

ผีเสื้อน้ำที่สุวรรณภูมิอาศัยอยู่ในทะเล หากมีทารกเกิดในราชตระกูลเมื่อใดจะขึ้นมาจับทารกไปกินอยู่เสมอๆ ในวันที่ที่พระเถระทั้งหลายไปถึงสุวรรณภูมิ และประจวบเหมาะจะเป็นวันที่เด็กเกิดในราชตระกูลพอดี พวกชาวเมืองเห็นพระเถระเข้าก็พากันเข้าใจว่าเป็นพวกผีเสื้อน้ำ เพราะไม่เคยเห็นพระภิกษุมามาก่อนเลย ต่างก็ถืออาวุธเข้าไปจะทำร้ายพระเถระ

เมื่อพระเถระเห็นคนถืออาวุธมาก็ถามว่า “พวกท่านถืออาวุธมาทำไมกัน” เขาก็ตอบว่า “จะฆ่าพวกท่านนะสิ ท่านเป็นผีเสื้อน้ำใช่ไหม” พระเถระจึงตอบว่า “พวกเราไม่ได้เป็นผีเสื้อน้ำ พวกเราเป็นสมณะผู้งดเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้ เว้นจากการประพฤติดูผิดในกาม เว้นจากการพูดเท็จ งดเว้นจากการดื่มน้ำเมา เราฉันอาหารมือเดียว มีศีล ประพฤติพรหมจรรย์ และมีกัลยาณธรรม”

ขณะที่พระเถระกำลังอธิบายอยู่นั้น นางผีเสื้อน้ำพร้อมกับบริวารได้ขึ้นมาจากทะเล มุ่งหน้ามาเพื่อที่จะจับเด็กกินเป็นอาหาร เมื่อพวกมนุษย์เห็นเข้าก็ตกใจกลัว ต่างร้องเสียงดังและร้องตะโกนบอกต่อๆ กันไปว่า “พวกผีเสื้อน้ำมาแล้ว พวกเราวิ่งหนีเอาตัวรอดกันเถอะ” ต่างก็หนีตายเอาชีวิตรอดไป



อริยทัตตสนา

๓๘๐

คนละทิศไปคนละทาง

พระเถระเห็นดังนั้น จึงช่วยเหลือชาวบ้าน ได้เนรมิต
กายที่ใหญ่กว่า มีลักษณะดูร้ายน่าเกรงขามกว่า ปิดล้อมพวกผี
เสื่อน้ำเหล่านั้นไว้ตรงกลาง ฝ่ายผีเสื่อน้ำเห็นดังนั้นก็ตกใจกลัว
คิดที่จะเอาชีวิตรอดเหมือนกัน เพราะคิดว่า คงเป็นผีเสื่อน้ำ
อีกพวกหนึ่งที่มาถึงก่อนพวกตน เราต้องหาหนทางเอาตัวรอด
โดยเร็ว ก่อนที่จะถูกจับกิน แล้วต่างก็หาทางเอาชีวิตรอดกลับไป
และไม่กล้ามารบกวนมนุษย์อีกเลย

เมื่อพวกผีเสื่อน้ำไปแล้ว พระเถระก็คลายฤทธิ์ ชาวบ้าน
ทั้งหมดได้เห็นฤทธาานุภาพของพระเถระ จึงมีจิตเลื่อมใสยอมรับ
พระเถระทั้งหลาย และต่างก็ยึดพระเถระเป็นที่พึ่ง เมื่อพระ-
เถระเห็นว่า ชาวสุวรรณภูมิยอมรับท่านแล้ว จึงได้แสดงธรรม
โปรดชาวสุวรรณภูมิ ที่มาประชุมร่วมกันในที่นั้น ให้เลื่อมใสใน
พระรัตนตรัย และให้ตั้งอยู่ในไตรสรณคมน์ สมาทานศีล ให้
อาจหาญร่าเริงในธรรม ไม่ให้ใจหวนไหวเคลือบแคลงสงสัยใน
พระรัตนตรัย ทำให้ชาวเมืองบรรลุธรรมกันถึงหกหมื่นคน และ
มีกุลบุตรกุลธิดาออกบวชอุทิศชีวิตในพระพุทธศาสนาอีกเป็น
จำนวนมาก

พระโสณกเถระและพระอุตตรเถระพร้อมกับคณะได้พุ่มเท



อริยทัตสนา

๓๘๑

ชีวิตจิตใจ ช่วยกันประดิษฐานพระพุทธศาสนา ยังพระธรรม
คำสอนของพระบรมศาสดา อันเป็นอมตธรรมที่หาได้ยากยิ่ง
ในดินแดนไกลโพ้นจากพุทธสถาน ให้ดำรงมั่นอยู่ในสุวรรณภูมิ
เป็นที่พึงพิงแก่ชาวโลกทั้งหลาย

เราจะเห็นได้ว่า การได้เห็นหรือการได้อยู่ร่วมกับพระ-
อริยเจ้าทั้งหลาย ย่อมนำความสุขความเจริญรุ่งเรืองมาให้แก่
ชีวิตของเรา เหมือนอย่างชาวสุวรรณภูมิที่ได้พบเห็นพระโสณก-
เถระ และพระอุตตระเถระ แล้วได้รับคำแนะนำสั่งสอน และข้อ
ปฏิบัติที่ถูกต้อง ตามคำสอนของพระบรมศาสดา จึงพบกับ
ความสุขที่แท้จริง แล้วยังทำให้พ้นจากภัยพิบัติทั้งหลายอีกด้วย
ถ้าหากว่าไม่ได้พระเถระแล้ว ดินแดนสุวรรณภูมิคงเป็นดินแดน
ที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตา เป็นเมืองที่หาความสุขไม่ได้เลย

สำหรับพวกเรานั้นนับว่าโชคดีมากๆ เป็นผู้มีบุญเก่า
สั่งสมมาดี พระพุทธศาสนาจึงสืบทอดมาถึงพวกเรา ดังนั้นเรา
ต้องหวงแหนรักษาไว้ให้ดี อย่าให้ใครมาทำลาย ให้มีธรรมะเป็น
อาภรณ์ มันคงในคำสอนของพระพุทธองค์ ถึงแม้บางครั้งจะมี
อุปสรรคมาขัดขวาง การนับถือพระพุทธศาสนาของเราก็ตาม
ก้อย่าหวั่นไหวให้รักในการประพฤติปฏิบัติธรรม ตามคำสอน
ของพระพุทธองค์อยู่เสมอ ให้เราหมั่นระลึกนึกถึงความมีโชค



อริยทัตตสนา

๓๘๒

นี้ไว้ อย่าได้ประมาทเลินเล่อ หมั่นขวนขวายในการสั่งสมบุญ
บารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ว่าจะเป็นการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา
เราก็ต้องหมั่นทำทุกๆ วันอย่าได้ขาด ให้เป็นอุปนิสัยที่ติดตัว
ข้ามภพข้ามชาติไป

โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนา อย่าได้
ขาดกันเลย ต้องทำให้ได้ทุกๆ วัน วันละหลายๆ ครั้ง วันละหลายๆ
ชั่วโมง ยิ่งทำได้ตลอดเวลา ก็ยิ่งดี เราจะได้เข้าถึงความสุขที่
แท้จริง เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ซึ่งเป็นพระอริยเจ้าอัน
ประเสริฐภายใน ที่จะทำให้เรามีความสุขอันเป็นอมตะ เราจะได้
รู้เห็นอะไรไปตามความเป็นจริง แล้วชีวิตของเราก็จะไม่หลงทาง
จะมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานอย่างเดียวเท่านั้น เมื่อเรา
ทำได้แบบนี้ ชีวิตของเราจะสมบูรณ์ เป็นแบบอย่างที่ดีของ
ชาวโลก เราจะได้เข้าถึงความสุขความเต็มเปี่ยมของชีวิตที่เราไม่
เคยพบเจอมาก่อนเลย นั่นคือเอกัณตบรมสุข เป็นสุขล้วนๆ ที่ไม่
มีทุกข์เจือปน เป็นความสุขที่จะทำให้เราพ้นจากความทุกข์ทรมาน
พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร ไปสู่อายตนนิพพาน
ฉะนั้นให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันให้ดีทุกๆ คน

